

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 April 1869, kl. 7 e. m.

Memorial, i anledning af Kamrarnes olika beslut i vissa delar af Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 9, angående villkoren för tillverkning af bränvin.

I omförmälda Betänkande hade Utskottet hemställt att §§ 19 och 20 mom. 2 af Kongl. Förordningen den 17 Maj 1867 angående villkoren för bränvins tillverkning måtte erhålla följande lydelse: tillverkare må vara berättigad att från postkontor i bref under öppen rekommendation till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande insända afgiften, åtföljd af uträkning öfver tillverkningsbeloppet; landtränmästare skall vara skyldig att öfver afgiftens emottagande utfärda qvitto och, der så äskas, detsamma, efter behörig annotation i landskontoret och emot erhållen godtgörelse af Två Riksdaler, tillverkaren i rekommenderadt bref tillsända; i dylikt fall må tillverkning börjas, när tillverkare med postkontorets qvitto styrker, att afgiften blifvit der aflemnad. — Denna hemställan har af Andra Kammaren blifvit till Utskottet återförvisad, men då Första Kammaren, enligt Utskottet meddeladt protokollsutdrag, afslagit densamma och frågan således måste anses hafva förfallit, lærer någon åtgärd i anledning af denna återremiss icke kunna af Utskottet företagas; hvilket Utskottet får för Andra kammaren anmäla.

Med anledning af en af Herr *A. J. Sandstedt* väckt motion, att tillverkare af bränvin måtte vid bränningsterminens slut återfå så stor andel af den erlagda skatten, som svarar emot hvad i hans anmälda tillverkning brister, intill nu gällande minimum af 240 kannor, samt med afseende derå att någon grund, utom nödvändigheten att uppehålla bestämmelsen rörande tillverkningens minimibelopp, icke torde kunna uppvisas, hvarför Staten skulle uppbära af-

gift för icke tillverkad bränvin och då det af erfarenheten blifvit ådagalagdt att vid större brännerier den af oförutsedda och oberäkneliga omständigheter vållade undertillverkningen ofta uppgått till mer än en femtedel af den anmälda tillverkningen, har Utskottet hemställt, att Riksdagen må åt § 21 af Förordningen rörande vilkoren för bränvins tillverkning gifva följande lydelse: i fall åter under termin tillverkning ej skulle uppgå till det belopp, hvarför afgift blifvit erlagd, ege bränvinstillverkare att, då ett sådant förhållande med brännerikontrollörens intyg hos Vår Befallningshafvande styrkes, återlyfta så stor del af den erlagda afgiften, som mot undertillverkningen svarar; dock skall i hvarje händelse afgift erläggas för fyra femtedelar af minsta tillåtna tillverkningsbeloppet. — Denna hemställan har af Andra Kammaren bifallits, men af Första Kammaren endast med den förändring, att slutet deraf skulle erhålla följande lydelse: dock skall i hvarje händelse afgift erläggas för *minst* fyra femtedelar af det lägsta tillåtna tillverkningsbeloppet. Då sålunda den af Första Kammaren vidtagna förändring i Utskottet förslag endast utgör en redaktionsförändring i afsigt att förtydliga detsamma, får Utskottet hemställa, att den af Första Kammaren beslutade lydelsen af § 21 i Kongl. Förordningen angående vilkoren för tillverkning af bränvin äfven må af Andra Kammaren antagas.

Stockholm den 5 April 1869.

På Utskottets vägnar:

C. J. Oscar Alströmer.
